

ĐURA ĐUKANOV rođen je 1956. u Mokrinu. Dobio je prvu nagradu »Glasa omladine« za priču »Smri Pante Paora«, drugu nagradu za prozu na XV festivalu kulture mladih Srbije. Objavio kratki roman »Đavolska sreća«, NPU »Komuna«, Centar za kulturu, Kikinda 1979. Zivi u Mokrinu.

TRUNIM

đura đukanov

drc

Natakao na gvozdene šiljke crvene porte, ženske, veoma rado. Od prve noge, od druge tela, od treće glava. Sest prosečnih, jedna solidna. Jezivi kolaz solidarnosti.

mra

Uvrtao si mi kožu na ruci, jer sam, tri puta zaredom, pogodao glijenim kuglicama desnu dojku učiteljice Jelisavete, okruglu i jedru, izgrickanu žutim zubima učitelja Mikloša, strastvenog ribolovca i večitog samoubice Kleo se, celog veka, kako upravo ide da odabere poetično drvo samoskončanja, a pregažio ga traktor neregistrovani, baš kad je pomislio da se bela riba (crvenperke, beljajice, karaši) najlakše lovi najlonom 0,5 i perom iščupanim iz krila jednogodišnje guske, umesto crvenog i debeljuškastog pampura. Neregistrovani traktor, kažem, usmrtil Mikloša, dok je učiteljica Jelisaveta moralu ići čak u glavni grad naše zemlje lepe, po plastičnjak. U Italiji je najjeftiniji, ali ona to nije znala, niti je od koga čula. Za Francusku

ništa me tvrdim, mada sam nešto načuo. Karta je, i u ono vreme, bila skupa, ali je učiteljica imala, i u ono vreme, solidnu platu i prilično procenata na radni staž. Drugarica iz Ustanove za sticanje znamja nepohodnog za dalji život. Muvama punio usta Kurajberu Bogislavu. Dve pecke od učiteljice Milice, prut po stisnutim prstima. Vešao se s prozora trećeg sprata Ustanove za obrazovanje osnovno. Lukom, belim ili crnim, kako-kad, mazao sto debelom profanderu, crvenoustom duduku. Jao! jaukne Krmpotija kad mu šestar zabodao u nogu. Karbitom gruvalo, tako da su žene pomisli da je bogu vodenjak pukao. Žučna kesica. Sve se sliva na grešni svet zemaljski. Učiteljici, bez materice, okruglo ogledalce pod suknju na kockice. Svaka kocka bi da se bocka. Ogledalce moje, najlepši na svetu ko je? Gipsani skelet ispred zastakljenog fizičkog kabinetra, pa su ženice, prolazeći i idući po hlebac, šećer i ostale životne namirnice, padale u nesvest i dobijale odliv krvi. Jedna imade ravno devešet godina. Mesi.

Truntavi portir prodaje dosadu šantavom portiru. Kad umru od dosade, a biće to u sumrak i mlađo sunce obasjače nekog koji na takvo radno mesto već dugo čeka, sanduk će ih od žaba štititi.

Tresi.

Aca Jarac. Mu izvadim srce prstima. Ta dva.

Mesna kafana, prćvara nad prćvarama. DVA NERASTA, TRI BAKCILA, TESNO DUPE.

Dva klozeta. Muški i za ženski. Čmar načičkan šuljevima, bukuljčav, dlakav, pikavci u mokraći, navrjašena šolja, izmeljana dnevna štampa, lica lokalnih glavatora. Neko se briše novogodišnjim konfetama, neko živim pačićima. Neko nekom češe tabane. Kome je pikla pučka? Krvave pločice.

Ogledam se u raznobojnoj tekućini iz bubrega. Vaspitna palica.

Svi su klozetisti, sve su ljudi isti. Ala je lep ovaj svetić, tamo potok, amo cvetić.

Nežni, izjasnio se nagluvi Šljava, šte vredi što naša omladinska organizacija i mi sve okopavamo nežni cvetić, kad naftaši parkiradu kamion od dvanaest tona na nežni cvetić!

Sala je puna razgaljene živeži. Ljudi od ugleda, pedantno podvišani, glatko izbjrijani, redovno supružanske dužnosti vrše. Svakog jutra. Svakog jutra popije limunadu iz bubrega vaše drage životne sapatnice, o ljudi od ugleda!

Smrade! Ti što se slatko smeškaš. Zlatnozubi. Okreni kopljia prema truleži sopstvenoj. Crkni, napni se, raspadni. Neskladno građeni, što zbog telesne mane ceo svet mrziš. Sto?

I Vi, drugovi intelektualci, što se redovno sastajete u ovoj ukisjenoj kafančugi, Vi se, dragi moji, zavucite u septičku jumu, i glavu, sve, i dišite kroz trsku, dugo, dugo.

Dovoljan je čaroban pokret mog malog prstića, i iz Vaših creva pokuljaće.

Najradije bi Vam zalokotiraо analne i genitalne otvore, usta, nos, uši. Al ne smem. Više vas ima, čoporativni ste, štaka se narančana na štaku.

Grof Tugoslav cigaretu vadi, dimom gustim sve redom kadi. Jadi, jadi.

Op, Trčko!

A krečavi Borica kupio »fiću«, za svadbu se sprema, seme da prosipa, ženu da pipa.

A sin kulaka Jezdimira istresa pomije svinjama, žena kulaka Jezdimira kukuruz kokoškama bacu, otac kulaka Jezdimira štalu čisti, napredni seljak Jezdimir sedi na traktoru, pored traktora kulaka Jezdimira kombajn kulaka Jezdimira, kosačica kulaka Jezdimira, česma u dvorištu, česma u sobi. Česma, česma. Metiljavi novinarčići, teška sračkala i duše prodane, o naprednom seljaku Jezdimiru naveliko pišu, televizija istog snima. Napredni Jezdimir u grudi se busa. Ta, on je na televiziji bio. Ta, on ima sedamdeset stabala šljiva, upravo cvetaju. Ta, on ima dvoliku s gumenim točkovima.

Ama!

Oči zelene, usne beskrvene, crvene desni. U čašu od vinjaka suze radosnice roni, u pivsku kriglu gorke, zelenog bumbara, skapalog od dijama, kanapom privezanog za nožicu, krvnički cima, skaredne pesme peva.

Staklena vuna u stomaku, debela palica za slepca.

Davitelj baba Smiljan, silovač unuke Biljane, usukan, bledi od najdostojanstvenijeg padavičara u istoriji literature, uši čačka, džepni biljar igra, se guzi, se guzi.

Kilogrami trulog mesa. U osamdesetoj rastu umnjaci.

Ajdemote u diskac, kravice. Za džabe.

aaaaaaaaabuuuuuuuuriiiibaaaaaa.

Diskac je pun mladeži. Dve nedelje ih zatvoriti, pustiti ploče pok. Hendrikса, pok. Džoplinove, pok. Morisona. Kidaće odeću, izuvaće obuću. Pakao druga Dantea, privatni pakao grofa Tugoslava. Da, na ledima, šarenim kao karta Evrope, krava moj pakao nosi. Bakarni špric, pun razblaženog mišomora, šprica. Špricaj! Pliz na šiz. Blenu svi. Valjam se po podu, sklebove uvežbavam, cićim, vrištim. Transnut. Neviđeno. Šta ovaj Tugoslav izvija? Bedni provincijalci, isti ste ko i vaši čalci. Keve, glavuše vaše pune su pleve. Iš! Inače vadim automatsku pušku. Poslednjim rafalom prorešetaču gaće svoje dukser, lucidno zavrati brke i u najgroznejim mukama izdisati. Krava, jednoroga osvetnica, bošće rogovima preživele, papcima im creva mrsiti. Iš!

Napolje s njim, zajapureni su bedni provincialci, izbacimo orangutana, dosta je srao!

Ópa, Bracika!

Neka od cjenjenih pićojli donja usta vatom je zapušila. Gospođičke, promenite uloške, pored zida bacite. Taaako. Sledi žvaljivanje po budžacima mračnim. Satercije. Tsssss.

Jedite jaja od golupčeta, jedite pečenje od slavujevih jezika. Pijte TUT-GUT od ječmenog slada i sto godina čete živeti.

Pijani naftaši uteraće dva pijana bagera. Sabijače, pucketice kosti. Bojam se.

Brat značajne budže šeta s čerkom značajne budže. Čerki bratovoju uja, bratu brat. Seo na vrat. Ko je od njih dvojice si sao oca? Ko mater? Bratova žena, elegantno brkata i odvratno bubuljičava, redovno letuje u Dubrovniku, najlepšem gradu na svetu, gradu snova. To je zdravo, ona je u pravu.

Svi oni, kravo moja, imaju bar po jednu novinu u svakom džepu. Da se zna ko prati situaciju. Kriznu i žarišnu. Osam sati rade, ostalih šesnajst životom se slade.

Osrednji bračni par punim plućima vazduh udije.

Pozdravljam pizdionere, rashodovaće šifonere. Pizdioner prisak mer. Jedan, sedamdeset godina, još uvek čedan. O, kako je život bedan! Deda Zoran traku za pedeset godina unazad vraća. U ono vreme bila je mala plaća. Baba Kaća. Zoran na stanicu, stiže voz, za poslednji vagon privezan bel koz. Silazi Kaća, šef stanice u kancelariju se vraća. Di sedi brat od moj čaća? pita Kaća. Ovuda, za mnom, tuda. Zoran nju kroz selo vodi, njoj njegovo prisustvo godi. Pokazuje joj Mojklin. Kako ti se svida? O, kako je fin. Da li ste udati vi? Jok. A bi li se? Ui. Tad je Jova Kaću zagrio i svojoj je kući odveo. Ui.

Ove mi rime nadiru poput plime, izdržim li do kraja, nema zime.

Dalje, šta? Tačkaš, prirubnica, spica, korman, mantla, čegratljka, štipalica, pakna, oksigen, brener, uvajs, vinkl, zvonce. Ah, da.

Žalosna pojava, o čuda! Starci nosili preminulog druga. Palice i štakе, na licima tuga. Žutog kao pomorandža toplog juga. Duga, spektar boja. Osećanja, stanja. Tužna. Starci ispustili druga. Nužna. Rasklopmani sanduk, ispašo leš. Trešti, žito vrši treš. Smrđi, neko pere donji veš. Leluja pokrov, kotrška pomorandža, starca grabi koščata kandža. Okolo spomenici se bele i u nebo zijuju kosturnice i kapеле. U vilajet mračni mladi dovode kurveštije stare, ispod džbunja raščupanog s njima se pare. Likovima s požutelih slika čelo se para u bora sto, i oni bi radili isto to.

O, dečko, zašto si tako smrknut, razvedri se, još nisi crknut.

Unazad se osvrni, za sto osmdeset stepeni obrni. Vidiš merdevine, tu lotru, i SNEŽANU koja se svlači, i patuljke koji budno motru. Jedan sedokosi brat nakrivio vrat, kroz nos diše, belim mastilom po zidu piše SNEŽANU VOLEM NAJVISE. Brat treći miluje teleskop sve veći. Taj patuljak, na plamenu sveće, peče visuljak. Smrde oprljene dlake, opadaju kod bake, rastu kod seke.

VRUĆE, UF

U SUBOTU, 25. jula, sa početkom u 17. časova,

NA JEZERU ĆE SE ODRŽATI DERBI UTAKMICA

U VATREPOLU između BUJANDROSA odavde i SLEPCA odande.

POZIVAMO VAS DA SVOJIM BODRENJEM POMOGNETE NAŠOJ EKIPI!

Dodite da bodrite, glave čamove. Pored bazena ču izložiti fotografije svih davaljenika utopljenih u jezeru. Za početak, tek da bi zagrejao publiku, jednom igraču odseći glavu. Ču. Ostali će se iseckati žletima, basen će sircetom biti napunjén. Krokdil obavezno. Malo i on neka zabuniva. Dodite da bodrite! Već je dvadeset uri. Bože, kako vreme žuri.

Sklonimo se u stranu.

Gutač anislana i apaurina. Sekirom ofiškario desnu šaku. Levak. U vazduhu ljudi lepršaju uputstva za upotrebu tableta, po pločniku odskaču krvena crvna zrnca. Bela su nevidljiva. Rozla pidžama, ženska. Da nije od onih topnih, što ispod prugastih gaća nose crne, čipkane? Ispod bluze brushalter. Za njim trči raščupana majka. Podnetinimo joj mogu, pomenimo suze koje njen blago lice kvase. Tapkanje tabana. Dizala je džakove na bicikl. Sin čitao debele knjige, psihostabilizatore gutao. Kad ostanu sami, noge je dizao svojoj mami. Smežurana starica noktima kožu sa leđa sinu cepa, napolju kiša sliva se s crepa. Soptovo dahtanje, zveče kosti, bludnicama bludnim, bože oprosti. Stani, Miroslave! Odnećemo te u bolnicu, kod doktora. Oni počinju unesrećenim bicima. Ljudskim, ljudskim. Staviće ti kuku, bićeš Kapetan Kuka. Koji broj odela nosiš? Idi, nemoj ljutiti staricu majku. A kad se odande vrneš, bricu joj u leđa zabodi. Do korica. Četiri puta za pet minuta. Za šaku ne brini. Čuvaće je majka staru, kao krastavci kiseliće se ona u duncflaši. Na prst, kojim si zamišljeno nos čačkao, burim u če navući. Zamisljati kako injen jedinac, u kadi Saškaste kuće, vene secka. Sapunicu ranu pecka. Miroslave, Miroslave!

PRODAJEM BMW 1200 KUBIKA OBRATITI KOD GEORGIJA ĐUKANOVSKOG ZVANOG RUMUN ul. VUKA KARADŽIĆA TELEFON-GLUVI

PRODAJEM MASTURBRANTSU FOTOGRAFIJU
KUĆA NA PRODAJU ŽENA NA UDAJU
PROKOKE RASOL PETROLEJ BENZIN STENJAK

PRODAJEM ŽIVOT PO POVOLJNOJ CENI KOME SE ŽIVI NEK SE JAVI RUMUNU

PRODAJEM IŠIJAS UPALU KRAJNIKA ASTMU SVOJE TELO MEŠOVITA ROBA

Isprovocirana mušterija revoltirano mi VIM PRAŠAK u grlo sipa. Četkom za pranje flaša, žičanom, čiji kraj viri iz mojih usta, crnilo s dušu mi strzu. Imu NEGRO BOMBONE za grlo, za dušu ne. ŠMIRGL papirom raskrvavljenu zadnjicu mi brišu, POPER biberom posipaju. JA, naravno, vrštim. Čuje se, od polica s govedim konzervama, otužno mukanje. Po prodavnici imagnarno guske lete.

Ovaj kurac nije iz naše Životne sredine.

Živica i Andrija. Vica noću skače pred usamljene devojke. Onesvesti pa siluje, siluje pa zadavi, zadavi pa zapali. Razdražena takтика. Leti. Zime su hladne, jesen je tužno godišnje doba. Zima je dečija radost. Golišavi manjak Vica smrzao bi se na grančici žrtvu čekajući. Dobar je matematičar, neko Ajnštajnov vo koleno. Kažu. I da je Danicu spremao za popravni iz matematike i fizike. Fizički privlačnu. Obešaćenou od strane čoveka sa Srednjom trgovackom, pokušala se obesiti, ali, na savet majke svoje, isključne kokare, zaboravi pretrpljeni bol i uvredu časti, te nastavi živeti i raditi u rodnom mestu. To je normalno, tek je počelo, tek je počelo. Popravni je položila. Vica se trzao, a jednom ju je, slučajno ili namerno, očepio ispod stola, poručio i zucnuo da su dva i dva pet, što se dešava i studentima za vreme ispitnih rokova. Rija, svršeni gimnazijalac, crnook, zalizane kose, nekadašnji negator alkoholnih pića, iznenada se propio, upisan po kafani puzao. ALKOHOL JE DRUŠTVENO ZLO, RAZARA SRECУ, I DOM, I PORODICNU HARMONIJU. Pažljivo su pratili njegove postupke, te ispričali ocu da sin opasno pije. Otac nije dao ključ od podruma, te ga sim Rija — bio je pijan, neuračunljiv, bar pola mu treba oprostiti — vilama prikovan za zid štale. Kad mu osmanjst godina beše. A mislu. Vratio se Rija iz Mitrovice, kupio kip prečasne Marije Device. Sirota ona. Nad njenom oblapornošću onanišu manjaci. Iz džbunja, na šetačice razbucane, na ženske statue.

Bre, grofe, ima li tu koji normalan?

Čkiljavi spletkar, trgovacki pomoćnik inače, sipečetu žena im. Srackalalima uspe da zajebune ženske fine. Ta Jasmina zabavljala se sa salašarom. Zulušaš. Šopljenbauer, Pljuškin. Račočaran salashaški momak retko u selo dolazi. Među ljude. Pored rečice Zlatice, zarastao u bradu, debeo, beo, makazama šiša dlake s desne šake, rukove veša o dudove grane. Video i priča Tucko zvan Mazgontije Konjić, predsednik Sportsko-ribolovnog društva LINJAK, SLATKOVODNA RIBA, šećeraš, srca slabog i osećajnog na traume koje servira, svakodnevno, svakodnevnu surova. Pao s bicikla, zelenog kao slinica gripoznih dečaka, redovno podmazivanog i dobro očuvanog. Dva sata obeznanjen ležao. Šećerna je gadna boleštin. Toneš u nešto duboko i čini ti se da ustatu više nećeš. Muž doda kockicu šećera, bombo. Stvarno gadno. Otad, Mazgontije retko odlazi na pecanje. I pecanje je umetnost, i tu dolaze do izražaja kreativne sposobnosti čovekove. Opustiš se, relaksiraš. Glačajući blinkere i štapove plastične, ženi preti da će, ukoliko pored njega umrtyljenog u sanduk ne stave pecaroški pribor, pred ožalošćenim skupom ustati i sadistički nazabudati u levo oko familiji sa ženine strane rede primerke iz svoje kolekcije značaka, a svojoj familiji ostale, i to u desno. Odrešiti i napuškati keru.

Nemoguće, ma!

Trgovčeva žena, žena često jebena, obloguzu čerku ravnih tabana neguje. Nerotkinju miltavljih grudi, skoro iskompleksirana, doteranu veštačkim pomagalima. Brushalter iz Francuske, npr. Prsate seljanke čupaju guske. Tako doterana, zavela je muža žene Jelene. Žena Jelena zafrljila je sadržinu dečjeg nokšira, na roletne trgovčevog prozora. Trgovcu je pao mrak na načari. Nerotkinja je milovala pudlicu.

Jebač na violini.

Kad bi zatvorili kartašnicu, pola sela pocrkalo bi od dosade. Svi će, i ovako. Kad bi zatvorili kafane i ljudi krenuli u šume, vazduh da udiš, zelenu travu gledaju. I gaze.

Po tabanima tući, za uši vući. Miloš udara, Acika jauče. Pijana budala, treba ga šibati debelom bičjom kurekanjom. Tuće oca. Bolje on neg meki Šabov. Tuče svaki svog. Čiji otac ima plastičan nos? čijeg vraćaju kući i vezuju za krevet? čiji je bio četnik? čiji partizan?

Šiznuti šeširdžija nataknuće se na gvozdenu ogradi crkvene porte. Razbiće klasiku. Vešaju se pa se vešaju, svi na isti kajlup. Kao i dosadne dane što grickaju. Za koje vreme telo instruñe? Kad gnoj pocuri? Jedino se jedno dete udavilo u kaci gašenog kreča. Ucvelenoj mami, dok se znoj niz zidove cedio, u znak odmazde, napravio je drugo. Kad ostanu sami i dečja njihova putevima života se razidu, mama biće deka, tata biće baka. Bak kak, dek traži lek. Tak se završava isповest svakog anaaaaiiiii!!!

(Odlomak iz APOKALIPSINOG JAHAĆA, romana neobjavljenog)